

JAK JSME STANOVALI

Všechny naše společné výlety začínají u piva. Většinou pátého. A ani tento nebyl výjimkou. „Pojedeme pod stan,“ řekli jsme si. „Bude to sranda,“ mysleli jsme si.

Byli jsme spolu tenkrát necelé dva roky a konečně jsme si nekam, poprvé, vyjeli. Rezervovali jsme si místo pro stan v jednom přírodním tábořišti. Za boha si nemůžu vzpomenout kde, ale bylo to daleko. Hodně daleko. Což jsme poznali záhy.

„Doufám, že budeme mít dobrý počasí,“ říkám Oskarovi ve vlaku. „Pojď, uděláme si fotku,“ dodávám. Tím „uděláme“ myslím „vyfot mě“. Mám totiž úplně nové vlasy, což je mimochodem skvělý nápad, když jedete pod stan...

„Sluší ti to,“ odvětví správně Oskar a věnuje mi letmý polibek. V této fázi výpravy jsou to totiž samé pusinky, miláčku, zlatičko a tak.

Všechny spoje stíháme jen tak tak. Cestou si použijeme Toma Odella a jeho song „Concrete“ a je nám fajn. Opravdu jo.

„Konečně jsme vypadli z tý Prahy!“ vykřikuje Oskar. Na výstupní zastávku se dostáváme asi kolem páté hodiny odpoledne, všude kolem jsou jen lesy a zeleno a po lidech ani památky. „Jak to má být daleko?“ ptá se.

Zručně vytáhnou mapku, ve které neumím číst. „Na webu psali, že od zastávky je to deset minut. Mělo by to být v pohodě,“ oznámím mu a vyrážíme na cestu. Na ramenou krosnu, v jedné ruce spacák, v druhé karimatku. Pořád ještě s dobrodružnou náladou a minimálně deseti fotkami támhle a u tohohle stromu, u týchle louky, u tohohle krásného výhledu, s tímhle keřem a s tamtou věcí...

Míjíme ukazatel, který oznamuje, že přírodní tábořiště se nachází tři kilometry rovně. „Hm, deset minut, jo?“ ozve se Oskar, trochu zaražený.

Skoro po šedesáti minutách čisté chůze pořád nejsme v cíli. „Třeba jsme to přešli,“ nadhodím.

„Jako že bychom si nevšimli kempu velkého jak kráva, navíc s jezerem, jo?“ odpovídá Oskar.

Dobrodružná nálada upadá a ruce už pomalu taky, navíc mi ta debilní krosna pořád padá z ramen. „Asi jsem si neměla kupovat tu nejlevnější,“ přemýšlím nahlas. Odpovědi se mi však nedostane.

Míříme k dalšímu ukazateli. Přírodní tábořiště se prý nachází tři kilometry daleko. „To si dělej prdel, ne?!“ nadávám. „Tři kilometry to bylo před třemi kilometry,“ křičím a shazuju tu debilní krosnu na zem.

Po necelé půlhodině míjíme další ukazatel, který nám oznamuje, že přírodní tábořiště je ještě další dva kilometry daleko. „Ty vole, to jsme za půl hodiny ušli jako kilák, jo?“ zhrozí se Oskar.

„Vidíš, kdybychom měli auto, tak tohle nemusíme vůbec řešit. Ale to bychom na něj museli našetřit, že jo. A musel bys konečně zase začít řídit. Nechápu, že ještě nemáme auto,“ odpovídám, už lehce vytočená.

Do kempu dorážíme po dalších dvou ukazatelích. Nemluvíme spolu.

Moc lidí tu není, takže si nacházíme klidné místo na spaní. „Musíme rychle postavit stan, než padne úplná tma,“ prohlásím a rozbaluju ho. „Oskare, kde jsou ty kolíky?“

„Kolíky?“ zopakuje nechápavě. „No, v tom by měly být,“ dodávám.

„Tady nejsou,“ odpovídám, zatímco nervózně vybaluju věci z krosny.

Oskar nevěřícně kroutí hlavou. „No fakt. Tak jsou asi doma. Nejspíš zůstaly v tom druhém stanu,“ pronese jakoby nic.

„To si děláš srandu? Ty jsi jako vzal stan a nezkontroloval, jestli tam jsou kolíky? Jak to, že tě to nenapadlo?“ křičím, celá rudá vzteky.

„Tebe by to snad napadlo?“

„Jo, mě by to napadlo,“ odpovídám.

„Ježíš, já se nechci hádat, prostě to nějak vyřešíme,“ říká Oskar, snaže se situaci uklidnit.

Pozdě. Je mi zima, mám hlad, mám žízeň a navíc nemáme kolíky k upevnění stanu, což v tuhle chvíli představuje nejhorší možnou kombinaci. „Tak mi ukaž, jak to vyřešíš,“ vyštěknu a házím mu stan pod nohy. „No... vyřeš to,“ dodám a zapaluju si první cigáro.